

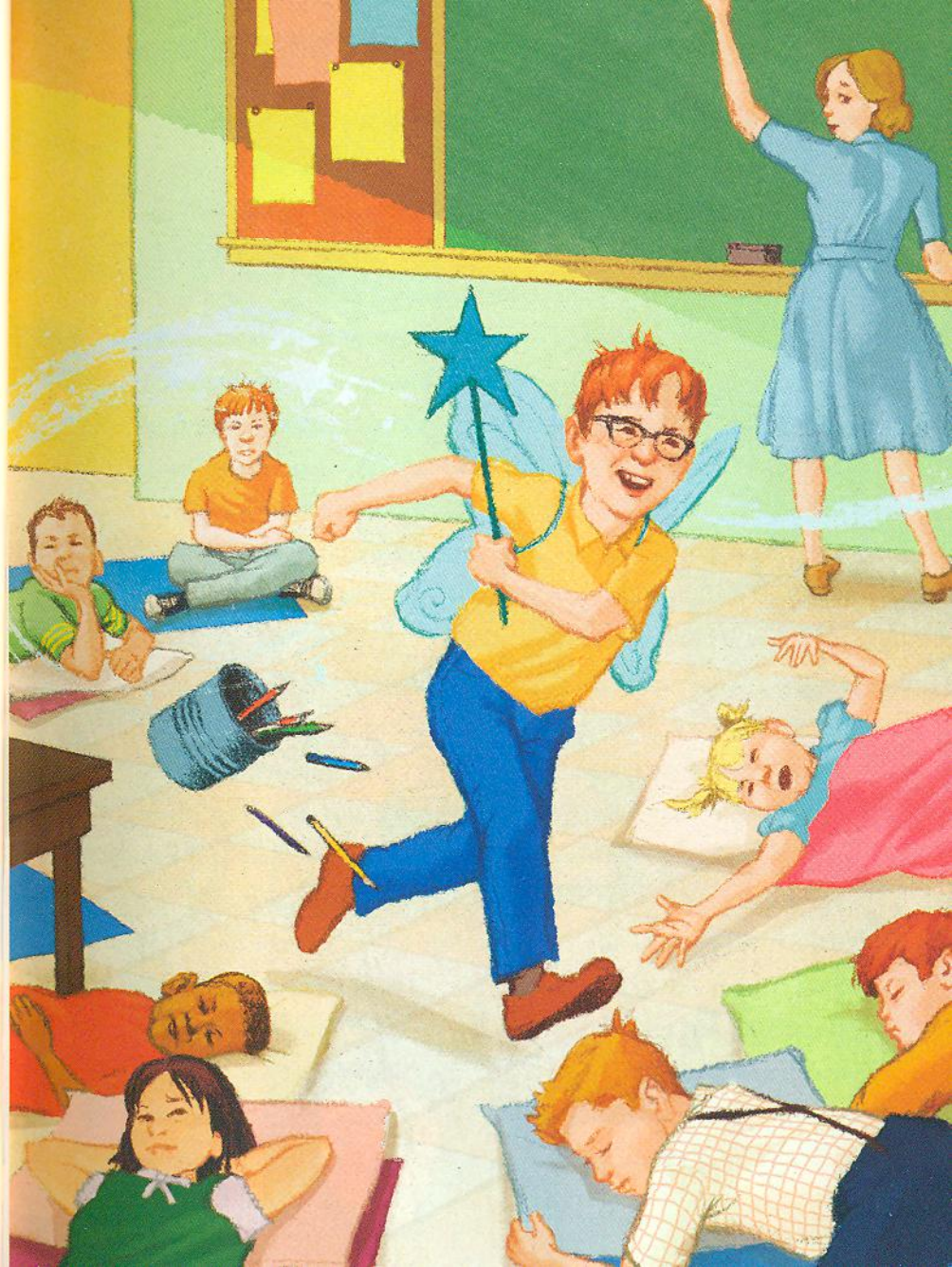
1 ПОМИЛКИ

Коли я ходив до дитячого садка, щодня у нас був пообідній сон. Знаю, це звучить так нудно, правда? Я також так думав. Єдине, що мені подобалося під час пообіднього сну, – це особливе завдання, яке я сподівався отримати. Щодня вихователька обирала когось на роль Феї пробудження. Фея пробудження мала одягти крила, поплескати дітей по плечах чарівною паличкою та оголосити, що час прокидатися. Я думав, що це найкрутіша робота у світі, й не міг дочекатися своєї черги.

Одного дня нарешті настав мій час – вихователька вибрала мене, щоб я став Феєю пробудження! *«Нарешті! Це був мій шанс! Я буду найкращою Феєю пробудження, яку коли-небудь бачив світ»*, – подумав я.

Я одягнув крила феї, схопив паличку і помчав кімнатою, щоб виконати свою роботу, але був настільки схвильований, що забув рухатися обережно. Коли я біг класом, лякаючи своїх друзів по плечах, то *наступив комусь на ніс*. Моя вихователька була незадоволена. Насправді мені було так важко слухатися і дотримуватися вказівок, що вона забрала мою паличку та крила.

Правду кажучи, я почувався жахливо. Я не хотів нікому нашкодити. Просто був такий схвильований, виконуючи свою роботу, що забув пильнувати, куди ступаю.

З тобою траплялося таке коли-небудь? Ти коли-небудь намагався щосили чинити як слід, але в результаті все псував? Ми всі час від часу щось псуємо і через це відчуваємося жахливо.

Проте пізніше я навчився від Ісуса, що коли ми помиляємося, то не мусимо постійно почуватися жахливо. Коли Ісус вибирав своїх друзів і просив їх провести з Ним час, Він не пішов до людей, які були найрозумнішими в школі чи найпопулярнішими. Він навіть не шукав людей із престижною роботою чи гарним житлом або тих, хто заробляв багато грошей. Він точно не шукав людей, які завжди слухали своїх вчителів, або тих, хто раніше не помилявся.

У Біблії написано, що Ісус побачив кількох рибалок на березі озера та обрав їх своїми найближчими друзями. Закладаюся – у тих рибалок було стільки проблем у школі, що вони навіть перестали туди ходити! Ймовірно, більшість часу вони навіть не тримали свої сіті з правильного боку човна, але Ісус усе одно вибрав їх.

Ісус попросив митаря також іти за Ним. Ніхто не любив митарів, тому що вони крали гроші для обіду в інших і казали, що то їхнє. Насправді Ісус проводив так багато часу з людьми, які припустилися великих помилок, що люди почали говорити про Ісуса не дуже приємні речі за Його спиною. Але Ісусові було байдуже, який вигляд Він мав, коли любив людей, які помилялися. Він хотів, щоби всі, хто

коли-небудь щось псував, знали, що Він їх так само любить. Він навіть використав їхні помилки, аби довести, як сильно Він їх любить.

Іноді видається, що коли ми робимо помилку, то чомусь менше заслуговуємо на те, щоб нас любили. Або що коли люди думають про нас, вони думатимуть лише про помилку, яку ми зробили. Коли я сильно помилився в дитячому садку, то не усвідомлював, що Божа любов до нас не змінюється в наші найгірші дні. Якщо поміркувати, то ми не можемо заслужити більше Божої любови в наші найкращі дні. Бог нас просто любить, незважаючи ні на що, і завдяки Ісусові Бог не визначає нас за нашими помилками.

Той день у ролі Феї пробудження не був моїм єдиним поганим днем у садку чи школі. Мені завжди було важко у школі, а часом я хотів піти з неї. Але знаєш що? Я цього не зробив. Вірив, що Ісус любить мене, навіть коли мені важко, тому що історії, які я читав про Ісуса, показували, що Він не дивився на людей крізь призму їхніх помилок. Він бачив їх такими, якими вони стануть, навіть коли вони самі цього не бачили.

Як невдала Фея пробудження я не знав, що одного дня, якщо продовжуватиму в тому ж дусі, вступлю до університету, щоби стати юристом. Матиму можливість допомагати дітям у всьому світі, відкриваючи нові школи, до яких вони зможуть ходити. І учні в наших школах дотримуватимуться

єдиного правила: ми завжди намагаємося зробити все як найкраще, але коли помиляємося, то пам'ятаємо, як сильно Ісус любить нас – незважаючи ні на що!

Ісус знав, що помилки не заважають людям робити важливі справи. Пам'ятаєш тих рибалок, яких Він зустрів біля озера? У кінцевому підсумку вони подорожували скрізь, розповідаючи людям про Ісуса. А пригадуєш митаря? Згодом він теж став апостолом. Ти можеш у це повірити? Усе це сталося тому, що Ісус сказав кожному зі своїх друзів, ким вони стануть, і вони повірили Йому. Тож наступного разу, коли ти помилишся, просто подумай: *«Мене люблять, і я належу Богові... й мені цікаво, ким я стаю з Богом»*.

Ось відповідь:

Ти стаєш помічником.

Ти стаєш лідером.

Ти стаєш любов'ю.

ОРЕНДНА ПЛАТА

У дитинстві я проводив багато часу в будинку моєї Бабці Мері. Я любив її, тому що вона любила мене і придумувала всілякі витівки та пустощі. Щоразу, коли я приходив до неї, на мене чекала якась вигадка чи й дві. Одного дня ми будували сонячну піч, поставивши на сонці картонну коробку, вистелену фольгою, і готували бутерброди з сиром. Наступного дня ми робили льодяники з цукру та води і спостерігали, як вони наростають на паличці.

Бабця Мері так і не навчилася водити автомобіль, тому скрізь їздила на триколісному велосипеді, навіть у дуже дорослому віці! Найчастіше я вирушав велосипедом до неї додому, і Бабця Мері застрибувала на свій триколісний велосипед, аби ми разом поїхали до магазину господарських товарів, щоби придбати приладдя для наступної витівки. Я був дуже активною дитиною, і Бабця Мері зі задоволенням бігала за своїм рудоволосим, з ластовинням на обличчі онуком-торнадо. (Думаю, це через те, що в ній теж було маленьке торнадо.) Одним із моїх улюблених занять було збирати усі подушки в її домі та робити з них величезну гору у вітальні. Ми з Бабцею Мері ставали на диван і разом стрибали в цю гору, валялися на подушках і так реготали, що нашими щоками стікали сльози.

